

Arrest

nr. 66 396 van 9 september 2011
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw man, Artur Kanayev (x), en uw kinderen bij uw schoonouders in Atchoi-Martan. Uw schoonvader verhuurde een huis aan de rand van het dorp. In de tuin van dit huis werd een wapenopslagplaats gevonden. De huurder werd opgepakt. Op 24 september 2010 ontving uw man een convocatie. Hij zou zich op 27 september 2010 moeten aanmelden bij de centrale afdeling van de ROVD (politie) in Atchoi-Martan. In de nacht van 25 op 26 september 2010 vielen gemaskerde en gewapende mannen uw huis binnen. Uw man werd meegenomen naar het kantoor van de ROVD in Atchoi-Martan. Twee dagen later hoorde u via uw schoonmoeder dat uw man was ontsnapt uit de gevangenis. Hij dook onder bij een vriend in het dorp Argun. U ging bij uw eigen ouders wonen voor uw veiligheid. Via uw broer, die politieagent was, konden jullie tijdelijke identiteitskaarten bekomen ter vervanging van jullie paspoorten, die tijdens de nacht van de arrestatie in beslag waren genomen.

Op 6 november 2010 vertrok u met uw gezin uit Tsjetsjenië. Via Nalchik reisden jullie met de auto naar Wit-Rusland. In Wit-Rusland namen jullie een andere auto naar België. De passeurs hadden valse reispaspoorten voor u en uw man voorzien. Op 10 november 2010 kwam u aan in België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Artur Kanayev (O.V. 6.721.075).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas, deels gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Uw tijdelijk identiteitsbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezin, die in deze beslissing niet wordt betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. K. (...). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 66 395 van 9 september 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad wijst er op dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Het asielrelaas van verzoeker blijkt echter aangetast door tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis.

Zo heeft verzoeker onaannemelijk weinig kennis over de precieze datum van de huiszoeking, over het lot van A. M. en het lot van zijn vriend M. D..

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat A. M. hem hoegenaamd niet interesseert en dat iets te weten te komen omtrent M.D. zijn hoogste prioriteit niet is.

Redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Zijn gebrek aan kennis omtrent de huiszoeking is significant.

Er mag ook worden verwacht dat een asielzoeker pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen waarbij in casu het lot van A.M. en M.D. behoort.

Deze informatie is van belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Dat het inwinnen van informatie daaromtrent "niet zijn hoogste prioriteit is" zoals hij stelt, heft zijn onwetendheid niet op.

Het gebrek aan interesse bij verzoeker keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Ook bepaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens vrouw over het bezoek van de politie na zijn ontsnapping uit de gevangenis en over het bezoek na zijn vertrek uit Tsjetsjenië, blijven overeind. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Zijn uitleg dat zijn vrouw enkel via hem op de hoogte is van het asielrelaas, is niet juist. De ene keer antwoordde zijn echtgenote dat er na het vertrek volgens haar niets meer was gebeurd, terwijl zij nadien toegaf dat zij wist dat er na het vertrek wel degelijk agenten waren langsgekomen, wat een tegenstrijdigheid is. De verklaring dat dit eerst niet werd vermeld omdat het een "heel onschuldig" voorval betrof, wordt niet aangenomen. Ook de uitleg in het verzoekschrift dat zij "zich niet op haar gemak voelde en zij zich er snel heeft willen van afmaken", is geen plausibele uitleg voor een verschil in verklaringen betreffende een wezenlijk element.

De betreden beslissing stelt dat verzoeker niet kon melden in welke hoedanigheid hij werd opgeroepen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat dit niet vermeld stond in de oproeping. De Raad stelt evenwel vast dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p. 16) verteld had dat hij meende te zijn opgeroepen als "getuige".

Dat de oproeping geen melding maakte van de hoedanigheid van de opgeroepene, zoals gesteld in het verzoekschrift, is trouwens een bewering die niet gestaafd wordt.

Verzoeker houdt voor dat de convocatie werd meegenomen toen hij in de nacht van 25 en 26 september 2009 werd gearresteerd.

Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij inspanningen levert om bewijzen bij te brengen van zijn asielrelaas. Verzoekers uitleg dat hij zijn schoonbroer en zijn vriend M. D. niet lastig

wil vallen om hen zelfs niet te willen vragen voor hem eventueel een kopie te bekomen, bevestigt zijn onwil om mee te werken in de bewijsvoering.

Nergens in de bestreden beslissing wordt geïnsinueerd dat de commissaris-generaal meent dat de oproeping gepubliceerd wordt in de plaatselijke krant.

De bewering van verzoeker dat zijn vriend K.D. vermoord werd als gevolg van het incident in september 2009, is inderdaad zoals de commissaris-generaal stelt, louter een vermoeden in zijn hoofd.

Verzoekers stelling dat het niet is omdat hij het gevaar dat hij loopt, inschat op basis van zijn eigen persoonlijke ervaring en vermoedens, dat dit daarom niet aannemelijk is, wordt niet gevolgd. Het behoort inderdaad aan de commissaris-generaal om op grond van wat de asielzoeker hem meedeelt, zelf ook een inschatting te maken; de commissaris-generaal beschikt inderdaad over een eigen appreciatiebevoegdheid en op deze basis de vermoeden die verzoeker aanbrengt, te evalueren.

Verzoeker beperkt zich louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging, wat niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze voorgehouden vrees reëel is.

Er werd in de bestreden beslissing ook terecht opgemerkt dat verzoeker na de dood van zijn vriend in september 2009, blijkbaar nog een jaar gewoon in zijn land is gebleven.

Ook werd vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers over de reisroute ongeloofwaardig zijn. Zo wist verzoeker niet op welke naam de paspoorten stonden, noch welk type visum het betrof. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van een aantal essentiële gegevens van de valse documenten waarmee hij zijn land ontvlucht.

Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt namelijk dat het niet mogelijk is dat men niet zelf zijn identiteitspapieren moet voorleggen bij binnenkomst in de Schengenzone.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat de mensensmokkelaar verzoeker niet beter op de hoogte bracht van de vervalste documenten. Ook deze vaststelling keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Het feit dat verzoeker zijn tijdelijk identiteitsbewijs, zijn huwelijksakte en de geboorteakte van zijn kinderen voorlegt, laat toe zijn identiteit en die van zijn kinderen vast te stellen -wat overigens niet in twijfel wordt getrokken-, maar herstelt de geschonden geloofwaardigheid niet.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift aldus geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden en gebrekkige kennis, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Aangezien het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is, is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 14 maart 2011, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren; er is geen schending van de materiële motiveringsplicht."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE